

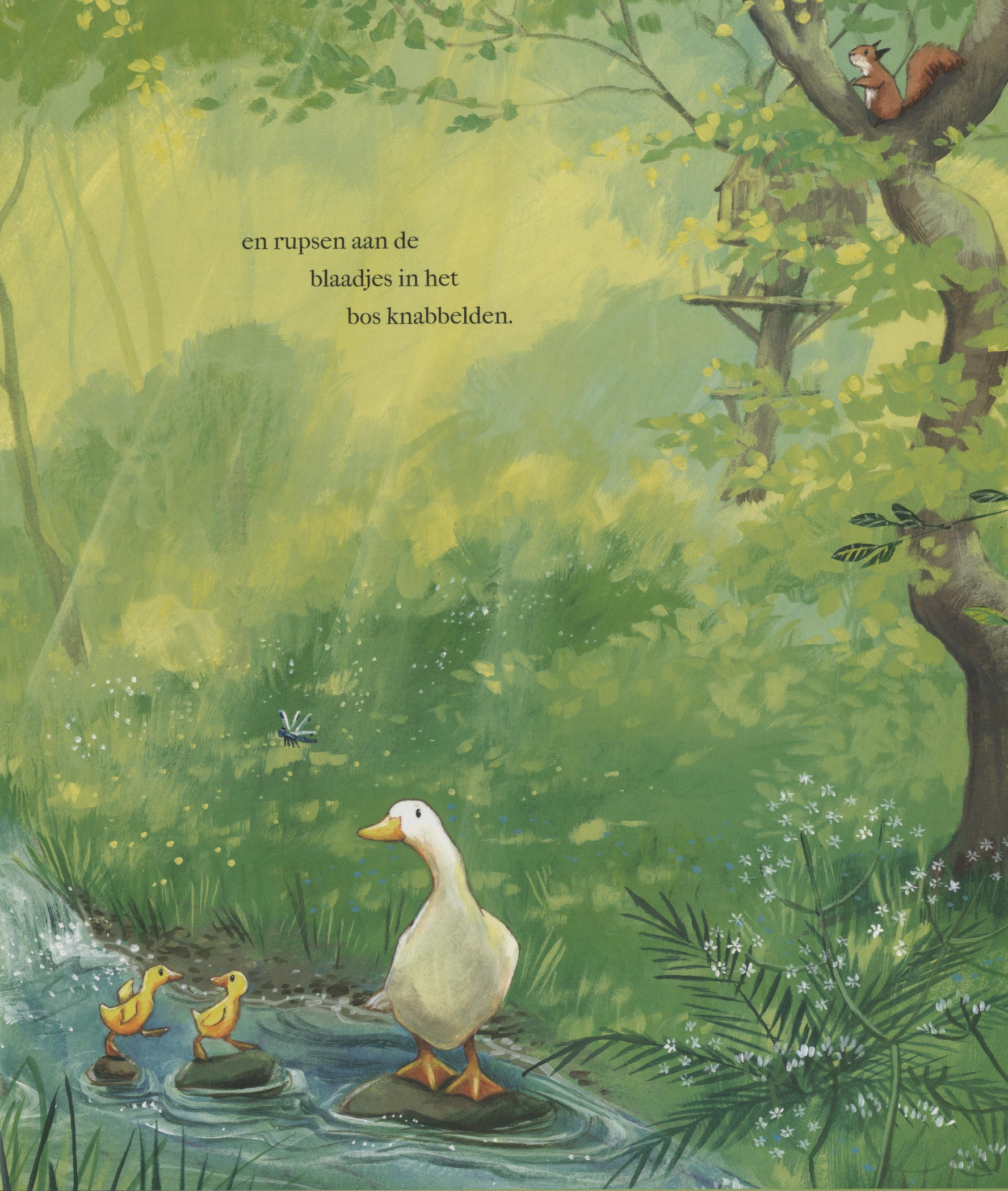

Beer ging dood op een vrijdag,

terwijl het gras schitterde in de zon...

en rupsen aan de
blaadjes in het
bos knabbelden.

Bever en Mol stonden bij Beers boomhut en konden nauwelijks geloven dat Beer er niet meer was.

Bever hing Beers hoed en hamer voorzichtig aan de haakjes bij de deur.

‘Die horen hier,’ snuffte hij.

‘Ik heb zijn spijkers gesorteerd,’ zei Mol.
‘Maar daar heeft hij nou niks meer aan.’

'Je was een goede vriendin
voor Beer,' zei Bever troostend
en hij sloeg zijn arm
om haar heen.

Het was heel stil in het bos zonder het
getimmer en het vrolijke gefluit van Beer.

Weken later was Bever nog steeds in de war.

‘Ik hoor steeds zijn stem,’ zuchtte hij, ‘en dan ren ik naar buiten maar dan is er niemand.’

‘Ik ook. En ik wil hem nog zoveel vertellen,’ zei Mol.

‘Je kunt het ook aan mij vertellen,’ stelde Bever voor.

Mol gaf hem een knuffel.

‘Gelukkig hebben we elkaar nog,’ fluisterde ze.

De zomeravonden werden steeds korter
en toen begon de koude, donkere winter.

Bever en Mol praatten over Beer en lachten.

Soms huilden ze.

En soms zeiden ze gewoon niets.

Toen werd het kerst met sneeuw
en mooie cadeaus.

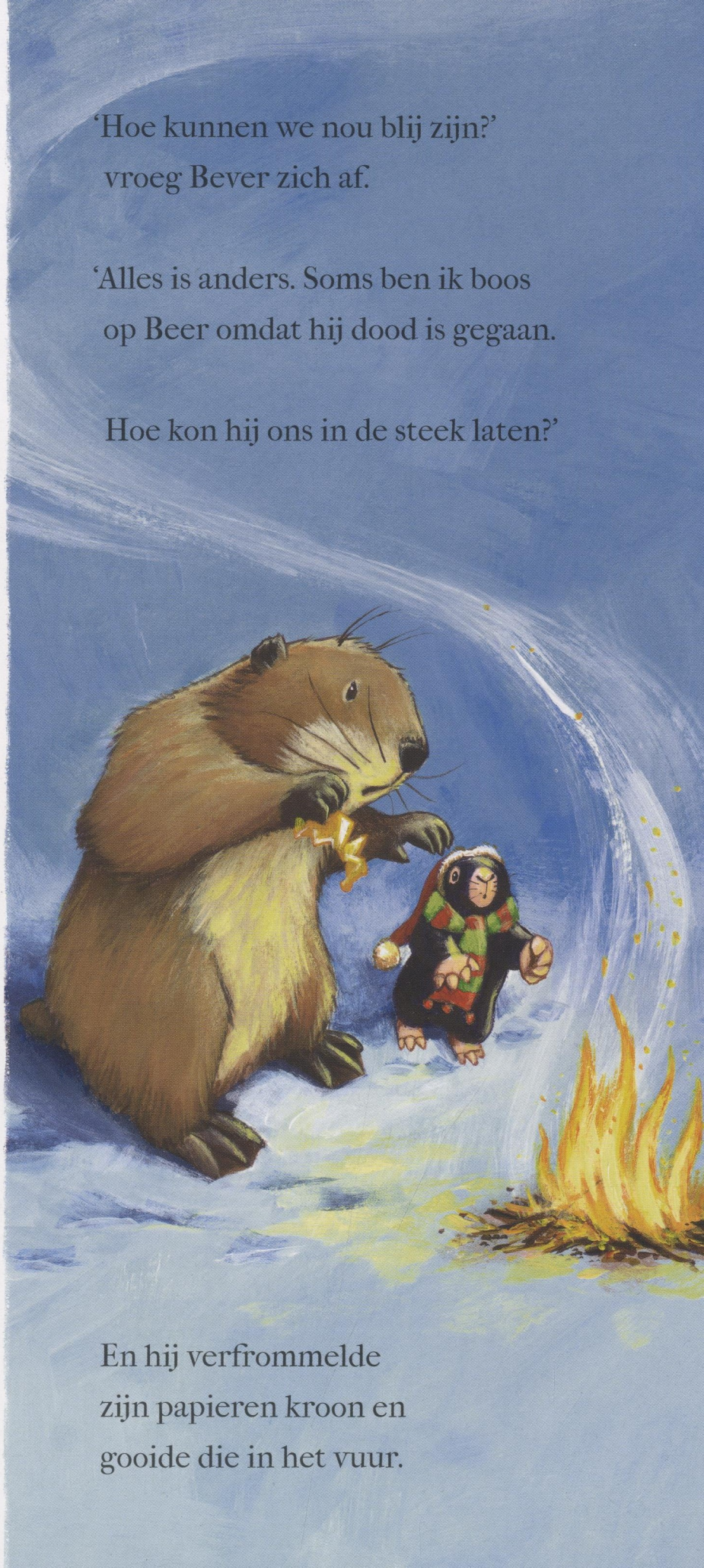
‘Ik mis Beer...’ snufte Mol,
‘maar hij zou niet willen dat we verdrietig zijn.’

‘Hoe kunnen we nou blij zijn?’
vroeg Bever zich af.

‘Alles is anders. Soms ben ik boos
op Beer omdat hij dood is gegaan.

Hoe kon hij ons in de steek laten?’

En hij verfrommelde
zijn papieren kroon en
gooide die in het vuur.

Op een morgen, toen de sneeuw smolt,
kwam het bos weer tot leven.

De wind werd zachter en
er verschenen groene knoppen
aan de oude bomen.

‘Wat een mooie dag!’ zong Bever.
‘Is het al bijna lente?’